

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3473/08
van Enrique Barón Crespo (PSE)
aan de Commissie

Betreft: Eurojus

Volgens het jaarverslag van de Commissie over Eurojus (COMM/B.2 D(2008) 7143) heeft de Eurojus-dienst in totaal 9 394 vragen behandeld, waaronder 2 500 in Duitsland en 2 301 in Spanje. Volgens dat verslag is Eurojus de enige buurtdienst die de burgers informatie verstrekt en raad geeft over het gemeenschapsrecht. De vertegenwoordigers van de Commissie beschouwen hem als een aanzienlijke toegevoegde waarde aangezien het de enige persoonlijke dienst is die dicht bij de burger staat. Deze biedt talrijke voordelen: direct en persoonlijk contact met de burger, onmiddellijke antwoorden, een grote zichtbaarheid als dienst van de Europese Unie en een heel positieve weerklank in de media voor de Europese Unie en de vertegenwoordigers van de Commissie.

Ondanks die rechtstreekse, persoonlijke raadgevingen over het Europese gemeenschapsrecht heeft de Commissie beslist dat de werkzaamheden van Eurojus gedeeltelijk door de dienst Europe Direct zullen worden overgenomen. Ze erkent echter zelf dat slechts bepaalde activiteiten, uitgevoerd door de dienst Eurojus, zullen worden gegarandeerd.

Waarom werd het Europees Parlement niet op de hoogte gebracht van de beslissing van de Commissie, zoals ze zich had voorgenomen in haar antwoord op de vraag van mevrouw Astrid Thors?

Welke activiteiten, die tot nog toe door de dienst Eurojus werden uitgevoerd, zullen niet door andere diensten worden overgenomen en zullen worden afgeschaft? Waarom heeft de Commissie beslist dergelijke activiteiten te schrappen?

Is de Commissie van mening dat een algemene telefonische dienstverlening het persoonlijke, professionele en directe contact van de juridische adviesdienst Eurojus kan vervangen?

Meent de Commissie niet dat persoonlijk contact doorslaggevend is? En dat in de taal van de burger? Waarom roept men discriminatie tussen de burgers van de Europese Unie in het leven door hogere kosten van internationale telefoongesprekken, die niet alle burgers zich zullen kunnen veroorloven, om tot eenzelfde dienst toegang te krijgen? Op welke manier verklaart men de afschaffing van de enige dienst met directe en persoonlijke toegang, gelet op de communicatiestrategie met de burger? Hoe moeten we de opheffing van een dienst, die nauw contact en burgers nabijheid biedt, begrijpen, als we rekening houden met de wil om de communicatie in het veld te bevorderen?